

ГИНКОВ ГЛАСНИК

Часопис ученика Основне школе "Јован Поповић"

Београд-Новембар 2024 - Бр. 6

70

Тара Томић 5-1
ОШ "Јован Поповић"

Садржај:

Реч директора	2
О Јовану Поповићу	2
Једно дрво и школски часопис	3
Посета Републици Српској и Црној Гори	3
Путевима Василија Острошког	4
Ослобођење Београда	7
Мој Београд	8
Да ли сте знали	9
О демократији	10
Цитати руских писаца	11
Приче на енглеском језику	14
Француски језик	15
Пријатељ је...	18
Звуци у којима уживам	19
Награђивани радови	22
Једна страна приче	28
Друга страна приче	29
Планета Земља	32
Интервју	35
Савети психолога	37
Они су стварали име наше школе	40

Гинков часопис

Текстове за часопис припремили су чланови новинарске и литерарне секције, чланови секције енглеског и руског језика, наставнице: Снежана Бишевац, Вера Зечевић, Соња Руменић, Вера Ђурђевић, графика и дизајн: Ева Гравара, Катарина Танасковић, Марија Ратковић

Лектуру и коректуру текстова урадила наставница Биљана Пауновић

Реч директора

Поштовани,

Велика ми је част и привилегија што могу да се обратим свима вама и сумирам оно што је иза нас, али и погледам у будућност наше школе. Као директор, сваки дан с поносом гледам како се наши ученици развијају, како наставници уносе енергију у свој рад и како цела школска заједница заједно напредује. Школа није само место за учење, она је средина у којој се граде вредности, формира карактер и припремају млади људи за изазове савременог друштва. Квалитет рада наше школе, који је постигнут кроз несебичан труд наших учитеља, наставника, подршку Министарства просвете и општине Палилула, темељи се на струци, иновативности и посвећености сваком ученику. Сви ми, као тим, континуирано радимо на томе да наш образовни процес буде што квалитетнији, што релевантнији за потребе савременог друштва и прилагођен новим технологијама и методама. Створили смо атмосферу у којој се нашим ученицима омогућава да уче на савремен и динамичан начин, да буду креативни и да се развијају како интелектуално, тако социјално и емоционално.

Велики број наших ученика постигао је, заједно са својим наставницима, изузетне резултате на републичким и градским такмичењима, како у природним и друштвеним наукама, тако и у спорту, ликовној и музичкој уметности. Ови успеси нису само резултат њихове посвећености, већ одраз квалитета образовања које им пружамо. Усмерени смо на то да сваком ученику омогућимо индивидуални приступ, натерамо да критички размишљају, развију своје способности у реалном свету и тако им дамо шансу да искажу оно што воле.

На крају, желим да се захвалим свим ученицима, наставницима, родитељима и свим запосленима у школи на труду, подршци и посвећености. Заједно градимо школу која није само институција, већ заједница вредности, амбиција и наде у боље сутра. Квалитет рада наше школе зависи од свих нас и заједно ћемо наставити да га развијамо и унапређујемо. Хвала вам на поверењу и подршци и радујем се свим будућим успесима које ћемо заједно постићи.

Срећан нам 70. рођендан!

Иван Ђилерчић

О Јовану Поповићу

„СРЕЋА ЈЕ СРЕЋУ ЗА НЕСРЕЋНЕ ИСКОВАТИ“

Стих који је испевао Јован Поповић много говори о њему и као човеку и као револуционару и уметнику. Уз његово име стоји много атрибута – песник, прозни писац, есејиста, хуманиста, уредник, преводилац, књижевни и позоришни критичар, учесник у НОБ-у, аутор три књиге поезије и исто толико кратке прозе.

Рођен је у новембру 1905. године у Кикинди, у грађанској породици која је имала своју апотеку у којој је Јован још као дечак радио. Гимназијско школовање је завршио у родном месту, а студије на Филозофском факултету у Београду прекида због болести.

У своје књижевно стваралаштво Јован Поповић је уткао благост своје душе што је његову лирику чинило блиском лирици Милоша Црњанског. О томе колико је Јован Поповић био велики уметник, стваралац и борац за правду говори и податак да више школа и библиотека у Србији носи његово име и да је 1952. сахрањен у Алеји великана на Новом гробљу у Београду.

У знак сећања на кикиндског, југословенског и српског писца, Издавачка кућа „Партизанска књига“ је први пут ове године расписала конкурс за Регионалну књижевну награду „Јован Поповић“ за необјављен рукопис прича или песама. Име награђеног аутора или ауторке ће бити објављено 18. новембра 2024. године, на дан рођења Јована Поповића у његовој родној Кикинди.

Прича о једном дрвету и једном школском часопису

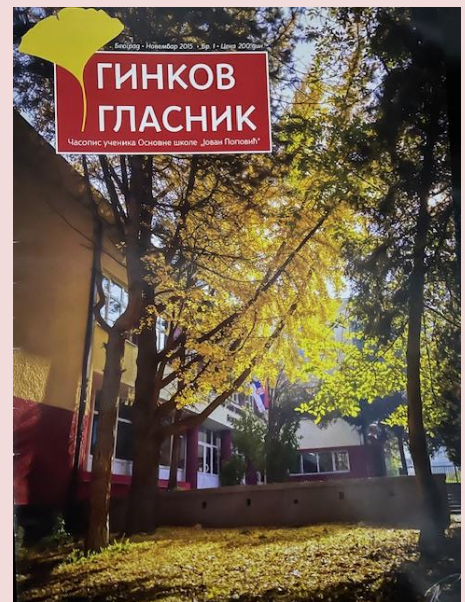
Када су давне 2015. године ученици и наставници наше школе пожелели да осмисле школски часопис на чијим страницама ће бити објављени сви они најзначајнији тренуци из школског живота, наметнуло се питање како би се часопис могао звати.

Наставница ликовне културе Јелена Савић и наставница српског језика и књижевности Снежана Бишевац, које су биле део уређивачког тима, желеле су да име буде оригинално, посебно и другачије. Није требало ићи далеко јер је име „наметнуло“ разгранато гинко дрво на главном улазу у школску зграду. Од тада наше школско гласило носи име „Гинков гласник“ и објављује се на Дан школе, 18. новембра.

Прича о гинко дрвету је веома занимљива јер га у народу још зову „дрво деда и унука“, „сребрна кајсија“ и „бело воће“. Сматра се да је старо око стотину седамдесет милиона година, да је било веома распрострањено и да је већина врста ишчезла. У дивљини се може наћи једино на неким планинама Кине, а лако се гаји у парковима и ботаничким баштама. Данас се користи у фармацеутској индустрији за подспешивање рада нервних ћелија и мозга, побољшању сазнајних способности и пажње, помаже у лечењу различитих болести и одличан је пречишћивач ваздуха.

Наш „Гинков гласник“ је шаренолик и сведок је свега оног што се радило у школи протекле календарске године. На његовим страницама налазе место сва уметничка, научна и спортска постигнућа, занимљиве приче, фотографије, разговори, актуелне теме из свакодневног живота, портрети оних који су градили име школе... Он говори за нас и о нама!

И тако се приче о једном дрвету и једном школском часопису преплићу, укрштају и сједињују и чине тренутке из живота школе заувек запамћеним и сачуваним.

Маша Бубало 8/1

Деца из Београда и Смедерева у шестодневној посети Републици Српској и Црној Гори

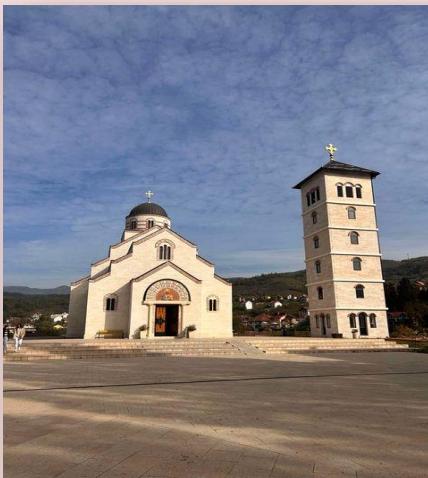
“Отаџбина је њива на којој се непрестано сеје и жање: ми жањемо што су сејали наши преци, а сејемо да имају шта жети наши потомци”, порука је са којом је педесеторо ученика из основних школа "Јован Поповић" из београдске општине Палилула и "Доситеј Обрадовић" из Смедерева, у пратњи наставника, кренуло у шестодневну посету Херцеговини и Црној Гори, током које су се упознали са историјом и традицијом ових крајева.

Посета је трајала од 6. до 11. јуна, а током шест дана ученици из Србије су обишли Подгорицу, манастир Острог, Требиње, Пребиловце, Гацко.

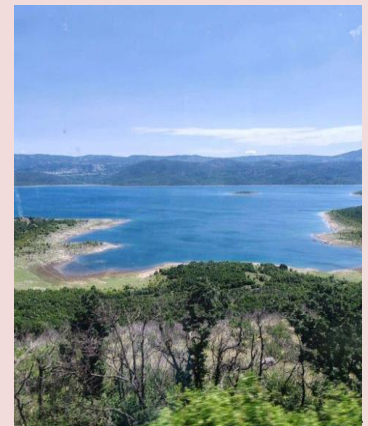
Путевима Василија Острошког

Екскурзија којој време не може учинити ништа, баш ништа. Не може је избрисати па ни избледети, и нико нам је не може одузети. Једноставно, само ми који смо били тамо знамо да је ово био много више од само шест обичних дана. Коначно, сав наш труд се исплатио и, морам признати, нисмо могли добити бољу награду за то. У аутобусу су, поред ученика наше школе били и ученици ОШ „Доситеј Обрадовић“ из Смедерева. Као што рекох, поред обиласка дивних манастира, упознавања места и градова дивне Херцеговине, откривања трагичне прошлости нашег народа, али и светле будућности, било је ту још нечега што је ову екскурзију учинило баш таквом каква јесте: потресна, фантастична и незаборавна. Прстохват заљубљивања, упознавање и склапање нових пријатељстава,

био је додаток овом путовању.

Манастир Острог, као вечно бела силуета у камену, под којом има места за све, место опроштаја, одвојено од сваког зла у свету, а опет ту да саслуша. Основао га је Свети Василије Чудотворац, али ко је заправо био он? Стојан је рођен 1610. године у селу Мркоњић у Херцеговини. Одгојен је у веома побожној породици, од оца Петра и мајке Ане, а још од малих ногу показао је велику склоност ка добротинству и молитви. Родитељи га, у страху од Турака јаничара, шаљу у манастир Завалу да „учи књигу“.

Много времена проводио је у библиотеци и у читању моливе, када је његов стриц приметио младићеву посебну наклоност према монашком животу. Пребацује га у манастир Тврдош, који смо такође посетили, где Стојан прима монашки постриг и постаје Василије. Касније оснива и свој манастир, на Балкану далеко познат, Острог. Његове мошти, након што је напустио овоземаљски свет, положене су овде, где их људи могу целивати.

Верује се да ноћу Свети Василије устаје и обилази свој манастир, моли се за све нас и чува нас од сваког зла. Такође, добио је и име Чудотворац јер су у овом манастиру разне болести излече, многе жеље испуњене. Његов дан се слави 12. маја. Имали смо прилику да једну ноћ проведемо овде, у старинским собама са десет кревета, некако топлим, спремним да пруже уточиште и умотају нас у врећу спокоја и блажености. Василијева мајка Ана добила је име Праведна, а њене мошти сада су у цркви Светог Василија, саграђеној на месту где је некада била његова родна кућа. Ово место као да плива на облаку, а мир је мала реч за оно што се буди у вама при свако удаху.

Пребиловци- село које се не може заборавити, а желела бих! Тамо сам сазнала колико човек може бити суров и шта мржња може да учини. То што се тамо десило српском становништву је непојмљиво- наине, између 6. и 11. августа 1941. године, усташе су извршиле стравичан масакр над 826 од укупно 994 Срба. Жртве су, углавном, биле мајке са децом и старији, односно нејач која није могла пружити отпор.

Пребиловци су претрпели нешто што ми сада не можемо ни замислити: 54 српска домаћинства су заувек угашена. Жртве ће остати упамћене кроз вечно црквено спомињање, а зидове сеоске цркве украшавају њихова имена и презимена као вечно подсећање да се ова страхота више никада не деси.

Требињу бих могла посветити читаву књигу, толико лепих тренутака смо поделили са овим градом. Свака кугла сладоледа, црква, нови корак старим градом, хлад високих платана на градском тргу, остављали су печате нових утисака и будућих сећања. Ноћни разговори и прегршт смеха, до суза, само су неки тренуци вечерњих провода. Овакви дани ведриће нам оне тмурне, из Пребиловаца. Устајали смо срећни, у ишчекивању, а увече били будни колико смо хтели и могли.

Вишеград

И за крај, Вишеград. Као машна на поклону, он је употунио цело ово путовање. Град нашег нобеловца Иве Андрића, окупан сунцем и хладном Дрином, а на њој ћуприја. Помислила сам како Дрина није граница између Србије и Републике Српске, већ нас она, у ствари, спаја и уједињује.

Ксенија Леловић 8/2

Осамдесет година од ослобођења Београда у Другом светском рату

Ове године Београд је обележио осамдесетогодишњицу ослобођења у Другом светском рату, 20. 10. 2024. Напад на Београд је започет 6. априла 1941. године немачким бомбардовањем. У њему су Немци остали све до јесени 1944. године, а његово ослобађање од стране савезника и народноослободилачког покрета је био један од најдраматичнијих догађаја у ратној историји главног града. Током ослобађања Београда погинуло је, колико се зна, 2.944 припадника Народноослободилачке војске Југославије и 961 борац Црвене армије. Командант наших јединица је био Пеко Дапчевић, а Црвене армије генерал Владимир Жданов.

Како су јединице совјетске Црвене армије и партизанске формације прилазиле Београду, тако су редом ослобађале села у околини која ће касније постати градска насеља. Акција ослобођења Београда почела је још 21. септембра 1944. Крваве борбе су прво започете на прилазу Београду, најпре пред и на самој Авали, где су многи црвеноармејци заједно са нашим борцима страдали. Немачка одбрана Београда била је најјаче утврђена на београдској планини

На територији Београда је остала једна већа група непоразених немачких војника која се укопала у старој шећерани на Чукарици одакле југословенски партизани нису успели да је избаце све до 21. октобра када су се Немци повукли преко Аде Циганлије и Саве ка селу Бежанија.

Ослободиоци су кренули на Београд из четири правца, а колико су борбе биле тешке и како се ослобађао квартал по квартал говори и податак да су 16. октобра ослободиоци стигли до Народног позоришта, а освојили су га тек дан касније. Тек 19. октобра се застава са петокраком нашла на врху зграде „Албанија“, која је тада била највиша зграда у Београду. Тада су већ вођене битке са групама Немаца које су се криле у подземљу Београда, у тунелима и канализацији, и те битке су биле веома тешке и сурове.

Београд је од стране англо-америчке команде одређен као мета за бомбардовање. Тежиште напада савезничке авијације били су, пре свега, објекти од значаја за немачку војску.

Ваздушни напади савезника почели су 16. и 17. априла 1944. године. Трајали су током целог пролећа и лета те године. Бомбардовање је требало да буде усмерено на војне објекте, мостове, касарне, складишта бензина и нафте на Чукарици и сличне објекте. Београд је, међутим, са велике висине засипан „тепихом“ бомби, што је изазвало огромне жртве међу цивилним становништвом. Погођен је и логор на Сајмишту када је погинуло 60, а рањено 150 затвореника. Бомбардовање је настављено током маја, јуна и јула месеца. Последње по реду, али и најснажније бомбардовање, савезнички авиони извршили су 3. септембра. Ово бомбардовање нанело је велике жртве и цивилном становништву. Бомбе су засуле Котеж, Неимар, Душановац и Пашино брдо. У овим крајевима је погинуо велики број грађана, мада о броју погинулих и рањених нису сачувани готово никакви подаци.

Петра Иванковић и Матеа Кануран 7/2

Мој Београд

Лепоту живота у Београду описао је Душко Радовић рекавши: „Ко је имао среће да се јутрос пробуди у Београду, може се сматрати да је за данас довољно постигао у животу. Свако даље инстистирање на још нечему, било би нескромно“.

Иако је имао бурну историју, Београд се увек некако уздизао упркос свим невољама, због себе и због људи који у њему живе. Можда је баш зато Победник над ушћем две моћне реке његов симбол који свету шаље поруку пожртвованости и оданости. Београд је град који поштује традицију, културу и обичаје, али и различитости, те се сваки туриста осећа као код куће. Чини се да Београд шири своје реке, као руке, и у загрљај прихвата свакога ко га посети. Улице имају своја имена и свака прича своју причу, док их кошава разноси свима који желе да их чују.

То је град у коме су највећи уметници на балканској калдрми Скадарске улице низали стихове и риме и сликали београдске приче на своје платнима, уз вино и звуке тамбуре. Српска престоница, као и свака, има своје боје, звукове и мирисе – па се уз мирис француског парфема може осетити и мирис лесковачког роштиља. Пуне аутобусе претичу нервозни таксисти и сви негде журе, а опет, сви касне. Београд је посебан, никад досадан, увек жив,

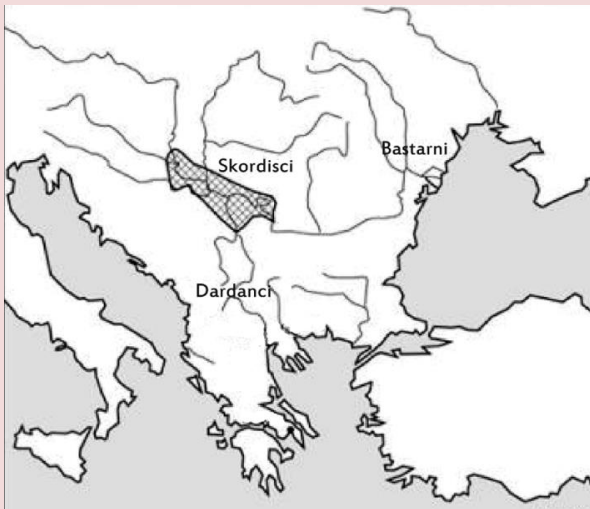

узбудљив и пун изненађења. Можда га је тешко разумети, али не и волети. Мој Београд душу има. И можда је то све што треба да знате о њему.

Милица Илић 8/2

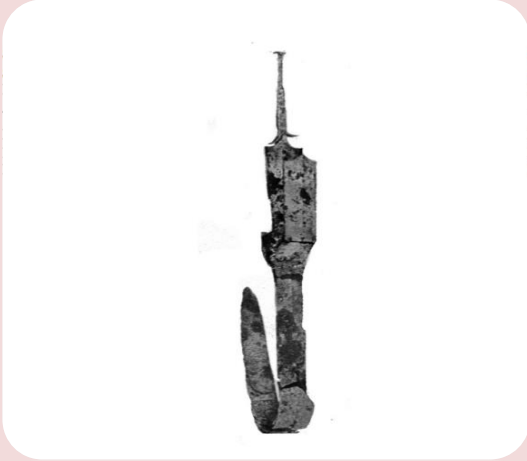
Да ли сте знали

Старо име Београда је Сингидунум које је добијено комбинацијом две речи: од трачког племенског имена „Синги“ и келтског „дунум“, што је значило град. Келтска племена су се крајем 4. века, са северозапада Европе, спустила до ушћа Саве у Дунав. Келтско племе Скордиска је населило простор данашњег Београда. Постоје различита мишљења о етничкој припадности Скордиска: већина научника сматра да су они пореклом Келти, али постоји и мишљење да су били Трачани, Илири или мешавина свих ових етничких група.

Скордисци су, као наоружани номади, у непрестаним походима пратили токове река, па су тако стигли и у наше крајеве. Археолошким истраживањима је утврђено да се Сингидунум није основао на месту горњег града Београдске тврђаве (Калемегдану), већ на простору наше Карабурме. Ту је пронађена некропола (гробље) из тог периода, са вредним артефактима који су припадали њиховим ратницима.

Иако многи мисле да назив Карабурма потиче од турцизма, заправо прецизно значење није јасно. Неки тврде да Карабурма значи „велика врата“ или „пролаз“ на турском језику, док други верују да је настала од речи „кара“ (црно) и „бурма“ (прстен), што се може повезати са неким историјским или културним аспектима овог краја. Ипак, изгледа да то није право тумачење. На старим османлијским и аустријским картама ово подручје је називано Кајабурун (Kaуа- buгun), што на турском значи „стеновити рт“. Тадашњи изглед Карабурме је заиста личио на гребен, а пошто су се токови Саве и Дунава кроз историју мењали, суседно острво Ада Хуја се повезало са копном и постало полуострво. Тло где су Скордисци подигли град је било прилично мочварно, чак је на појединим местима било живо блато. Постојали су, а и данас их има, термални извори који су стварали испарења, па је предео био у сталној измаглици. Ко зна, можда су Скордисци изабрали баш овај предео јер их је магла чувала од погледа непријатеља, а у полеђини брдо (данашње Звездарско брдо), али то су само наше претпоставке.

Савијени мач из гроба 26 са локалитета
Карабурма(савијен је да га нико више не
користи)

Петра Мијатовић VI-4

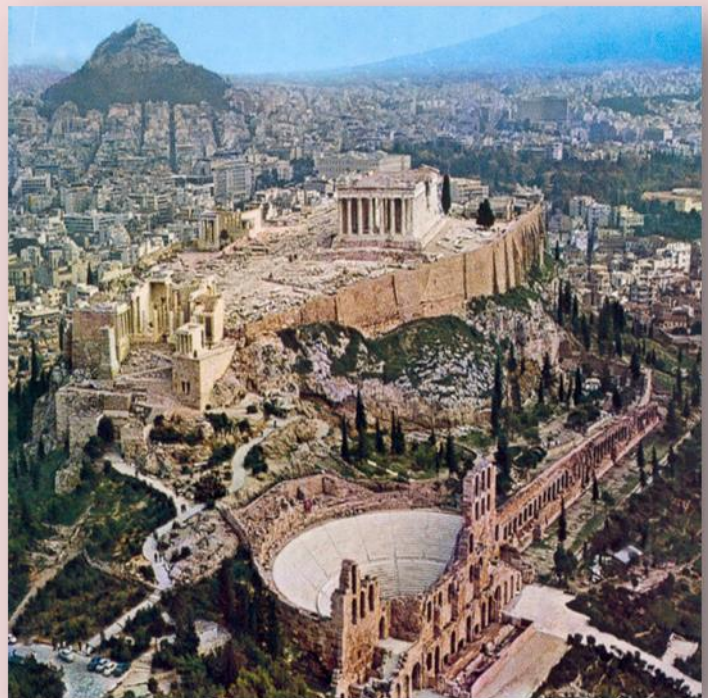
Лана Даниловић VI-4

О демократији

Демократија је политички систем у којем власт потиче од народа и где грађани учествују у доношењу одлука о питањима од јавног интереса. То значи да у демократском друштву грађани имају право да бирају своје представнике на слободним изборима, као и право да учествују у политичком животу кроз слободу говора, окупљања и изражавања.

Појам „демократија” потиче из старогрчког језика од речи демос (народ) и кратос (власт), што у преводу значи „владавина народа”.

Демократија се први пут појавила у античкој Грчкој, посебно у Атини, у V. веку пре нове ере. У демократији Атине, сви слободни мушки грађани имали су право да директно учествују у доношењу одлука на скупштинама, они нису бирали представнике, већ су лично и непосредно гласали о законима и другим важним питањима. Идеје о демократији и народној владавини током времена су се мењале и развијале, посебно у периоду просветитељства у Европи током XVII и XVIII века. Француска револуција била је кључни догађај за демократију у Европи. Револуционари су се залагали за једнакост, братство и слободу и поставили су темеље модерног републиканског система. Данас су многе земље у свету формално демократске, али се облици и суштински квалитет демократије разликују.

Главни типови демократије и основна обележја тих демократија су:

Директна демократија – грађани директно учествују у доношењу одлука о законима и свим другим питањима од јавног интереса, овај облик био је присутан у античкој Атини.

Представничка (индиректна) демократија – грађани бирају представнике који у њихово име доносе одлуке, већина савремених демократских држава има представнички систем.

Парламентарна демократија – у парламентарном систему, Влада (извршна власт) произлази из парламента (законодавна власт). Грађани бирају парламентарне посланике, а они даље формирају Владу, овај тип демократије је у Уједињеном краљевству Велике Британије, Италији....

Председничка демократија – грађани бирају председника као шефа државе и Владе, при чему је председник независан од парламента. Овај тип демократије је присутан у Сједињеним Америчким Државама, Бразилу ...

Либерална демократија – наглашава права појединаца, владавину права и заштиту људских права, препознатљива је и по независном правосуђу, слободи медија, правима мањина и јасним правилима о заштити грађанских слобода, што је данас, бар декларативно, карактеристика неких земаља Европске уније.

Верујем, као и већина, да је демократија најбољи облик владавине, јер је најправедније да су сви једнаки и да се зна ред у свему и увек, али колико је тако заиста и колико реално да су они који су у власти заиста представници народа, остаје питање за одрасле који стварају оно што ми, деца, живимо данас и што ће нам оставити за сутра. Ако бисмо схватили да сви имамо и обавезе које треба да испунимо и да је то једнако важно колико и да имамо права, да је предуслов смисла демократије да сви буду једнаки на начин да сви учествују у одлукама битним за живот једне заједнице и да се међусобно не угрожавају, свет би био много боље и праведније место.

Невена Дукић 8/4

Цитати руских писаца

Если хочешь победить весь мир ,победи себя.(Ф.М.Достоевский)

-Ако хоћеш да победиш цео свет , победи себе .

„ Все счастливые семьи похожи друг на друга , каждая несчастливая семья несчастлива по-своему.“ (Л.Н.Толстой - „Анна Каренина „)

-Све срећне породице личе једна на другу, а свака несрећна породица несрећна је на свој начин .

В человеке должно быть всё прекрасно: и лицо , и одежда и душа и мысли . (А.П.Чехов)

-Код човека треба све да буде лепо : и лице и одећа и душа и мисли .

Счастье – как здоровье : когда его не замечаешь , значит оно есть . (И. С.Тургенев)

-Срећа је као здравље : кад је не примећујеш , значи постоји.

Уча других , также учишься . (Н.В.Гоголь)

-Учећи друге , такође учиш.

. Больше всего говорит тот , кому нечего сказать . (Л.Н.Толстой)

-Највише говори онај, ко нема шта да каже.

Нет в мире прекраснее чувства , чем ощущение , что ты сделал людям хоть каплю добра . (Л.Н.Толстой)

-Нема на свету лепшег осећања од осећаја да си људима учинио макар мало добра .

У меня нет всего, что я люблю , но я люблю всё , что у меня есть . (Л.Н.Толстой)

-Немам све што волим, али ја волим све што имам .

Каждый мечтает изменить мир , но никто не ставит целью изменить самого себя . (Л.Н.Толстой)

-Свако машта да промени свет, али нико не поставља циљ да промени себе .

Ищи в других людях всегда хорошую сторону, а не дурную . (Л.Н.Толстой)

-Тражи у другим људима добру страну , а не лошу.

Оригиналне приче наших ученица на енглеском језику

A girl in a red dress

There was a girl named Lilly. She was the happiest girl in the world. She had a red dress that she loved very much.

But, there was a problem. She didn't want to take off her dress. There was no one who could make her do that. She didn't want to talk about it.

One day she was playing and she fell. She was all dirty and muddy and she started crying. She was mad because she had to take off her dress. At first, she was stubborn and she didn't want to wear anything else. Finally her father convinced her to put on some other clothes, but for a long time, her red dress was the most important in her life.

When she grew up, her style changed and she forgot about the red dress. She put it in a box with some pictures from her childhood.

She got married and had a lovely daughter. One day her family had to move. While she was preparing things to move, she found the box with the red dress. She was so happy and she said to her daughter: "Look, honey what I have found! My lovely red dress!"

Then, they looked at the photos from the childhood and the girl asked: "Mum, why did you always wear that red dress?"

Her mum smiled. "I don't know, dear. Maybe because I loved it a lot and I was happy."

She kissed her daughter and started reading a bedtime story.

Јована Игњатовић, 6/4

A random short cat story

A calico cat jumped on the window sill of a mansion and waited by the window. A grey cat that was inside the mansion saw the other cat and got closer to the window.

The grey cat asked the calico cat: "What are you doing here?"

The calico cat said: "I would like you to escape with me. You can explore the town with

me. We can sleep on the roof and watch the humans do all the work. Come on, it will be fun.”

The grey cat looked at the calico cat and said: “I would rather not become a stray cat. I get tasty treats every day. The humans pamper me all the time and I bathe every day. I am going to take a nap soon, so you can leave now.”

When the calico cat is about to leave, the grey cat says: “Come back tomorrow, okay? I will be waiting for you.”

The calico cat leaves and the grey cat goes to sleep.

Стефана Илић, 7/2

Француски језик

За француски језик често се каже да је најлепши на свету, као и да је језик љубави. Истовремено, Француска је данас туристички веома посећена земља, а њена култура распрострањена је широм планете. То је нарочито видљиво у балету и кулинарству где је велики број термина преузет директно из овог језика. Француски језик и његова историја веома су занимљиви и о њима би се могло писати у недоглед.

Француски је романски језик, што значи да води порекло од латинског језика, али су на њега велики утицај извршила и галска и франачка племена која су живела на територији данашње Француске.

Током седамнаестог века француски језик се раширио Европом, почео је да утиче на друге језике и да се користи у дипломатији. Међутим, у доба Француске револуције, више од две трећине Француза није се служило француским као матерњим. Тек са Републиком рађа се и идеја о јединственом националном језику.

Француски у том периоду постаје једини службени језик, те и број његових говорника почиње полако да се увећава. У периоду од 1945. до данас, број говорника француског језика се утростручио. Данас се он говори као службени језик у 30 држава и једини је језик, поред енглеског, којим се говори на свим континентима. Француски има статус службеног језика и у институцијама попут Уједињених нација, Црвеног крста, Европске уније, Лекари без граница и многим другим.

Најдужа реч на француском језику јесте **anticonstitutionnelement**, означава нешто што није уставно и садржи чак 25 слова.

Бројање на француском језику веома је карактеристично и укључује математику. На пример број 78 пише се **soixante – dix - huit**, односно шездесет - десет – седам, а број 98 **quatre – vingt – dix – huit**, односно четири пута двадесет - осамнаест.

Сматра се да је француски језик претрпео највећи германски утицај од свих романских језика. Такође се сматра да је енглески језик претрпео највећи романски утицај од свих германских језика. Због тога је говорницима било ког од ова два језика релативно лако да науче онај други.

Француски језик био је службени језик у Енглеској готово 300 година.

После Париза, град са највећим бројем говорника француског језика је Киншаса, главни град Демократске Републике Конго.

Чак је и најстарији пример звучног записа људског гласа на француском језику. Снимак је направљен 1860. године помоћу фоноаутографа – првог уређаја за снимање звука и на снимку се чује песма “Au claire de la lune” (На месечини).

Мали Принц

“Мали Принц” важи за једно од најлепших дела светске књижевности, коме је увек лепо вратити се и изнова се одушевити мудрим речима.

“Мали Принц” је дело Антоана де Сент Егзиперија. Први пут је објављено 1943. године у тренутку када писца море његови сопствени демони и лоше здравље, али упркос томе ово дело одише надом, вером и љубављу.

“Мали Принц” је трећа најпревођенија књига на планети, преведена је на више од 250 језика и дијалеката и проглашена је за најбољу књигу 20. века у Француској. Осим у књизи, симпатичног Принца можете “срести” и на екрану, на биоскопском платну, у позоришту, опери и цртаном филму.

Књига, као што добро знамо, приказује кратак лет необичног дечака од астероида Б612 до чудне планете Земље. Упознаје становнике и прво помисли да су сви уображени, саможиви и да је њихов живот

бесмислен, али на крају промени мишљење, а ми кроз авантуре Малог Принца добијамо важне лекције о љубави, срећи и пријатељству.

Дечак златне косе нам открива велике тајне живота и поручује да је најважније сачувати љубав и нежност у срцу, ма колико били зрели, одрасли и оптерећени разним обавезама.

У наставку ћемо навести неколико цитата из “Малог Принца” који вас могу подсетити на важне ствари у животу, али и подстаћи вас да се промените набоље.

“ Ако је у питању изданак ротквице или руже, можемо га пустити да слободно расте, али ако је у питању коров, морамо га одмах ишчупати, чим га препознамо.”

Планета Малог Принца је душа, унутрашњи свет човека, а коров су његове лоше мисли, дела и навике. Семе тог “корова” треба одмах сузбити, пре него што се укорени и уништи човека.

“ Морам поднети две, три гусенице ако желим упознати лептира.”

Неки људи нам могу бити непријатни баш као гусенице, али то не значи да немају ништа лепо унутра. Можда само траже свој пут и једног дана ће се претворити у прелепе лептире. Човек мора бити толерантнији према недостацима других и умети да пронађе лепо чак и у ономе што на први поглед изгледа негативно.

“Сви одрасли су били деца, али само се неколицина тога сећа”

Дечија срца су чиста, лепа и наивна. Деца знају да се радују, да се играју и маштају. Антоан де Сент Егзипери нас кроз целу књигу подсећа колико је важно сачувати дете у себи и не одустати никад од својих снова и талената.

“Суди себи, рече цар”

То није лако, много је лакше судити другима. Ако можете исправно и објективно да сагледате себе и своје поступке, онда сте заиста мудри. Тек када процените добро своју душу, можете откривати и туђе.

“Човек само срцем добро види. Суштина се очима не може сагледати”

Слушајте своје срце – фраза коју сте чули вероватно милион пута. Али, кад завирите у своје срце, видећете да многе ствари у животу радите против срца и против себе. Срце једино зна који је наш пут до среће, оно нас води тамо где је наша суштина. Пустити срцу да нас води и најтеже је и најлакше, али то је једини начин да не изневеримо себе.

На крају, поручује нам Мали Принц : сви ћемо ми постати звезде, а до тада, треба се радовати, волети, смејати и делити, треба живети!

Секција француског језика

Пријатељ је...

- Једна свилена латица која прати твој ритам и дели топлину свог срца
- Онај који те држи као мало воде на длану и чува ти леђа
- Онај који ти прилази чисте душе и искреног срца
- Онај који који неће изневерити поверење и верност коју му указујеш
- Детелина са четири листа, тешко се налази, али те чини срећним
- Онај који чује и разуме и оно што му не кажете
- Онај који остане са тобом и када сви оду
- Онај који ти врати осмех када си тужан, који ти каже да ће све бити у реду, чак и кад не верујеш у то
- Онај који те прихвата баш таквог какав си
- Онај са којим можеш да ћутиш и да не буде непријатно
- Онај који ти помаже да растеш и да будеш боља особа
- Онај који те хвали иза леђа, а оно што си погрешио ти каже у лице

Анђела Лакетић 6/4

Стефан Свобода 6/4

Звуци у којима уживам

Музика је уметност која звуцима изражава осећање, расположење, ставове... Она је одувек била присутна у људским животима почевши од племенских обреда, балова на дворовима, окупљања на трговима, уз њу се ишло у војне походе и уз њу се сахрањивало. Три основна музичка елемента (мелодија, ритам и хармонија) су заједно са људским гласом стварали нешто што је могло да у људима изазове различите осећаје.

Постоје више врста музике, а ми ћемо набројати неке: балада, готик, диско, култна музика, опера, панк, поп, поп-фолк, психоделични рок, рок, танго, техно, фолк, хип-хоп, к-поп, блуз, џез...

У време када су наше баке и деке били млади, слушао се углавном рок, панк, хеви метал... Слушале су се и староградске песме и фолк.

Извођачи који су се најрадије слушали и које су издвојили они које смо питали су:

Рибља чорба, Идоли, Abba, Ју група, Rolling Stone, Идиоти, Led Zeppelin, Дивље јагоде, Леб и сол, Корни група Индекси, Здравко Чолић...

У данашње време се слуша знатно другачија музика, као на пример: поп-фолк, фолк, баладе... а што се тиче извођача, то су Десингерица, Војаж, Бресквица, Црни Церак, Корона, Јала брат и Буба Корели, Девиито...

Наравно, кад наши родитељи чују музику коју слуша наша генерација, они се пренеразе и кажу да немамо укуса. Можда због тога ми млади носимо стално слушалице да нам не би нико замерао.

Разлог је то што је разлика између музике коју су слушале раније генерације и оне коју ми слушамо велика. Може се објаснити већ на основу два аспекта:

Технолошки: данас доминирају дигитални фирмати: Spotify и Apple music. Баке и деке су нам причали да се музика слушала путем грамофона, радија, телевизије, плоча и аудио касета... касније се измислио ЦД.

Културни и друштвени: музика је одувек на неки начин изражавала савремене проблеме и друштвене теме, понекад је била облик побуне или изражавања индентитета. Пошто свако време носи своје проблеме, тако се мењала и музика која је те проблеме износила.

Питали смо наше другаре које је прво осећање које доминира у њима када слушају омиљену музику. Већина њих је одговорила да их музика смирује, удаљава од животних проблема, некимма можда и промени тугу у срећу. У сваком случају, музика је пријатељ који нас неће изневерити.

Разговарали смо са неким нашим другарима о мишљењу у вези музике, која им је омиљена песма, зашто им се свиђа баш она, да ли знају која је врста музике у питању и да ли знају композитора. Поред одговора који су били очекивани, јер се тичу песама које већина младих слуша, неки одговори су нас изненадили: ученик другог разреда Нестор Петковић нам је рекао да често слуша „Малу ноћну музику“ јер му се једноставно свиђају „тонови“ и да не зна која је врста музике у питању, али да зна ко је аутор (Моцарт), а Алекса Петковић (пети разред) воли да слуша „Маријо славна“ јер му се свиђа рефрен, зна да је духовна музика у питању, а не зна ко су извођачи. Искрено, запањило нас је да има младих који воле да слушају озбиљну музику.

Ана Вујашанин, Наталија Живуловић, Дуња Пековић 7/4

ГАЛЕРИЈА ЛИКОВНИХ РАДОВА

Сара Фолић 7/1
ОШ "Јован Поповић"

Сара Фолић 7/1, 1. место ликовни конкурс
- Све боје Србије -

Сара Фолић 6/1
ОШ "Јован Поповић"

Сара Фолић 6/1, април 2024, прва награда
- Ускршње јаје -

Нина Ерић 7-2
ОШ "Јован Поповић"

Нина Ерић 7/2, 1. место на ликовном конкурс
- Балон пун радости -

Анастасија Илић 5/3
ОШ "Јован Поповић"

Анастасија Илић 5/3, - Моје срце, моја породица -

Нина Ерић 6/2
- Мали Пјер - 2. место

Нина Ерић 6/2, 1 награда дечија недеља 2023

Мића Петровић 3/2, – Вoz са срећу-
специјална награда за ликовни израз

Ника Вучећин 1/3, специјална награда за ликовни израз
–Вoz за срећу–

Вида Марсенић 3/1- Вoz за срећу- 1 награда

Теа Богдановић 5/2, специјална награда за ликовни израз
Све боје Србије-

Награђивани радови

Моја звезда

Моја звезда ме кроз живот води,
она ме подржава и заувек бодри.
Обасјава ми пут у тамним ноћима,
она ме чува необичним моћима.

У њеном светлу мир проналазим,
учи ме да се борим, у тешкоћи сналазим,
пружа ми наду, не да да застанем,
да поклекнем и олако одустанем.

При сваком неуспеху или паду,
у њеном блеску угледам веру и наду,
зрацима ме подигне као перо лако,
и ја се не предајем, већ се борим јако.

Бодри ме она, снагу ми пружа,
лепим речима кад се наоружа,
мој ослонац је, поуздана рука,
у немирном мору моја мирна лука.

Када ме штити, око мене зид диже,
уз мене се бори и на време стиже,
она је мотив који ме покреће,

да будем ковач сопствене среће.

Због ње знам шта је доброта,

због ње знам шта је срамота,

шапута ми да љубав несебично пружим,

да помажем свима и да се дружим.

И док њен сјај бива све јачи и јачи,

ја стојим поносно и срећом зрачим.

Знам да је ту звезда најзначајнија,

у мом сазвежђу блистава- најсјајнија.

Милица Илић 8/2

Прича мог детињства

Дечји живот је као празан папир на коме сви оставе неки траг. Најлепши траг оставе родитељи, који нас топло загрле када први пут удахнемо ваздух и заплачемо. Када чланови породице говоре о мени, увек се сложе да сам био јако добра беба, ретко сам плакао и сатима сам могао да гледам у сликовнице, покретне слике и Скочка у „Слагалици“. Прво чега се сећам је рођење моје млађе сестре Ирине. Толико сам био узбуђен што ћу добити сестру и непрестано сам питао баку када ћу моћи да је видим. Никада нећу заборавити тренутак када сам је угледао. Била је толико малена, нешто већа од векне хлеба. Захваљујући њој постао сам брижан и одговоран, јер сам носио „терет“ старијег брата. Научила ме је да будем пажљив према девојчицама. Одлазак у вртић ме је такође чинио изузетно срећним. Радовао сам се сваком дану који ћу провести тамо. Сећања на време проведено у вртићу ређају слике осмеха, дугог цртања и веселе игре, највише са мојим најбољим другом Димитријем. Већ тада сам схватио колико живот може да буде тежак, јер се Мита од раног детињства носио са губитком тате и одговорношћу према аутистичном брату. Мислим да ме је дружење са овим дечаком великог срца научило да ценим све оно што имам у свом животу. Полазак у школу нас је одвојио од свакодневног дружења, али смо и данас јако добри другари. Радовао сам се поласку у школу, новим сазнањима, дружењу и одговорностима које је школа носила. Сећам се прве петице, прве презентације, луткарске представе и моје учитељице Биље која нас је храбрила, бодрила, радовала се нашим успесима и научила нас првим корацима моравца. Растанак од ње ми је тешко пао. Школа нам доноси различите изазове и пуно обавеза, али стицање нових знања за

мене представља изазов и задовољство. Радујем се када будем награђен за свој труд. Волим да идем у школу, иако је понекад мало напорно, али знам да ме између сваке школске године чекају дуги распусте које Ирина и ја проводимо са браћом и сестрама на најчудеснијим местима. Наши породични албуми су препуни фотографија, које чувају успомене на боравак код баке у Црној Гори, путовања у Италију, Украјину, Шпанију, као и путовање у чудесни Париз и авантуристички Дизниленд. Филм мога детињства још увек траје. Трака се врти и ко зна шта ће још приказати у годинама које долазе. Надам се да ћу сачувати сва лепа сећања, како би прича мог детињства била попут најлепше и најилустрованије бајке.

Симон Јакшић, VII1

Прича мог детињства

Кад помислим на своје детињство...

Са мамом је субота посебан дан
и пустоловине наше су као неки сан,
па идемо где год нас пут води.

Мама каже: „Капетане сине Гашо!“

А ја: „Данас истраживање шуме је у моди!“

Са татом су најбољи спортови,
тенис и фудбал су баш забавни.
Он је добар, али сам ја бољи,
некад је по мојој, а некад по његовој вољи.

Лепо се играмо, увек са шалом,
у фудбалу тата изводи слалом.

Тенис је ипак моја прича,
победим га и чича-мича.

Са баком садим и свашта радим.

Бака кува и мене чува,
пуно спрема и мало дрема.

Она је мене научила таблић,
ја сам баки открио монопол.
Са баком ми је увек лепо,
а имам и план да је научим катан.

Другари из паркића,
па другари из вртића,
другари из школе,
сви ме они воле.
И ја волим њих
па ко да их не воли, пих!
Кад су смешни, добри, паметни и лепи!
Наше тегле с успоменама из детињства
нису празне,
а тек нам је девет година!
Па то је чудо и то је лудо!
Шта нас још све чека?
Успомена права река!

Када помислим на своје детињство,
помислим на маму, тату, баку и другаре.
Сваки дан је био забаван
као неки чудан сан.

Гаврило Обрадовић III 1

Дечја љубав је балон пун снова и радости

Љубав има толико лица и свуда је налазимо ако је носимо у себи. Дечја је љубав чиста, искрена и најватренија, јер осим оне у породици и љубави према пријатељима, полако упознајемо и љубав која нас потпуно обузима и чини да летимо. Заљубљујемо се.

До недавно бих родитељима, када ми кажу да сам се променио, само одмахнуо руком и помислио да они ништа не знају. Како време пролази, примећујем и ја да су моја осећања интензивнија. Брзо се наљутим, брзо и одгђутим, а још брже увредим. Сваку реч коју ми неко упути премеравам и питам се која су њена значења. Када ме симпатија погледа у стању сам да лебдим, не дотичући земљу. Црвеним се и смејем без разлога и њен осмех ме одлепи од стварности, па летим као балон покренут сновима и радошћу. Сањарим, а моја машта нема границе, па ми сусрет са реалношћу улива несигурност и страх. Да могу сву љубав коју осећам, у тренутку када је видим да се смеје, да измерим метрима, стигао бих до свемира. Звезде би ми позавиделе што сијам више од њих и питале се да ли ће тај сјај вечно да траје, или ће се брзо угасити и оставити за собом траг као комета када протутњи. Стварност је мало другачија од мојих снова. Симпатије нису узајамне. Волети и маштати је дивно и непоновљиво све док не патимо, а и патња је, кажу старији, део љубави.

Симон Јакшић VII-1

Под овим сунце има места за све

Мана овог света је
што немају сви иста права
јер има кућу, храну,
другаре, да му топло буде
и маму и тату да га ујутру буде,
што неко може мирно да спава,
а неко нема ништа од тога.

Не могу да замислим такав живот
и зашто није исто за све.

Негде постоји дечак као ја
који не може да замисли живот као мој,
а неко се том дечаку руга.

Е баш то је права туга
и највећа мана овог света.

На истој планети
ми не живимо у истом свету.

И то ми смета.

Гаврило Обрадовић IIII

Једна страна приче

Некада су пред ђацима били само текст у црно- белим уџбеницима и реч наставника. Скоро сви су имали утисак да се пред њима отвара један нови свет, да стицањем образовања свако има шансу за нешто боље. Тада су ученици речи наставника претварали у слике, затим те слике спајали са речима у уџбенику и размењивали мишљења и питања. Слушали су једни друге и гледали једни у друге. Знали су шта им није јасно и слушали објашњења. Имали су жељу за стицање знања јер им је тако јаснији постајао свет у коме живе. Били су свесни и својих права и обавеза и неких животних вредности које треба да буду важне сваком човеку. Ако је и било оних који нису били заинтересовани за рад, они нису ометали друге и рад наставника. Црно- беле слике постепено мења по нека слика у боји и тада је још увек реч наставника могла да се претвори у додатну и јасну слику у главама ученика. Још увек смо се могли похвалити знањем наших ученика ако би се нашли негде у иностранству и често су знали и да нам се захвале за уложени труд, време и стрпљење које смо имали. Сваки такав сусрет је неизмерна обострана радост коју тешко да неко са стране ко се не бави овим послом може схватити. Од 2000. године стасају генерације чији рођендани се, од првог па на даље, прослављају у некој играоници са аниматорима и где све треба да буде гламурозно. У свакој следећој прилици, да би деца била задовољна, аниматор мора бити интересантнији од оног претходног. Навикавамо их да увек треба неко да их забавља. То очекују и кад крену у школу. Пошто радимо уместо њих све што можемо, није чудо што очекују и да завршимо њихове домаће задатке. Почетком 2001. године ученици који полазе у први разред имали су дозволу да понесу своју омиљену играчку, да је држе на клупи „да не би трауматично доживели“ полазак у школу, да унутар учионице имају по могућству неки кутак који ће их подсећати на њихову собу. Опет се наглашавала забава. Те 2001. почела је нова реформа школства у којој је све требало да буде боље. Деци је јасно стављено до знања да су најважнији и у кући и у школи. Заборавили смо да им кажемо да су исто тако важни и сви око њих и да то стално истичемо. Од те 2001. године штампа се безброј уџбеника и не зна се који је сликовитији. Све је мање захтева и сви су лакши, а резултати рада постају само задовољавајући. На све то да додамо и дигиталну технологију. Од те шароликости пажња се почела, најпре, полако расипати, па све брже и брже и скоро да је више нема. Све је више друштвених мрежа и свакаквих информација и свако је постао корисник мобилног телефона без икакве контроле. И опет је некако остала само забава. Хтели смо да све буде шареније, занимљивије, лакше, прегледније, да све старо скоро избришемо и сада имамо прилично тужну слику у којој нико није срећан у школском троуглу-ученик-учитељ/наставник-родитељ. Већи број ученика је у неком виртуалном свету из кога их више не можете дозвати. Понекад су потпуно несвесни где се налазе и да има неко поред њих. И осмех је све ређи. Радости нема. Нема мотивације ни снова. Код таквих је видљив унутрашњи немир који их изједа и вапај за родитељском топлином и љубављу - да вас душа заболи. Морају их прво родитељи пронаћи и до њих доћи. Сигурна сам да ће и нас тада чути.

Вера Зечевић (наставница енглеског језика и књижевности)

Друга страна приче

Ово су ученици који су поделили са нама своја бројна интересовања и открили нам у чему су тренутно најбољи. Открили су нам и да су радост у породици и добар пример родитеља изузетно важни за свако дете. Знају и да су посвећеност нечему и вредан рад пут ка остваривању снова. Ми, наставници, смо ту да им помогнемо да стекну више знања и да уживамо у раду са њима.

Павле Цветковић

Активности и рад на часовима енглеског језика у петом разреду и редован долазак на часове додатне наставе подстакли су његову заинтересованост за овај језик. Радује се стицању новог знања и то ради са лакоћом. Кроз рад на часовима успешно зна да повеже лично искуство и знање из других области за које је заинтересован. Највише воли да чита књиге на енглеском. Омиљене су му авантуристичке. Поред енглеског језика воли историју, информатику и географију. Посећује едукативне сајтове и воли путовања. Волео би да је имао прилику да упозна Николу Теслу. Кошарка му је хоби. У својој породици је научио вредност лепог понашања, знања, доброте и емпатије.

Нина Ерић

Воли стране језике. Поред енглеског, учи и француски, али би волела да научи и шпански и италијански. Прве енглеске речи је чула у цртаним филмовима и почела да их усваја. Занимање за тај језик се проширило са учењем овог језика од првог разреда. Посебно је интересује енглеска граматика и изговор речи, британски акценат. Подједнако воли и говорне и писане активности у којима преноси своја интересовања и животне вредности. Воли да чита књиге и гледа филмове на енглеском. Љубав према језику допуњава и изузетан таленат за цртање и сликање. Кроз вредан рад и посвећеност стварима које воли показује своју емоционалност, креативност, стрпљење, топлину, љубав према животу и људима и све то заједно је чини посебном.

Новак Симић

Интересовање за енглески језик је показао у другом полугодишту шестог разреда. Има такмичарски и истраживачки дух . Воли да пренесе знање које има другима истражујући сајтове на енглеском језику. Воли музику и успешно свира хорну. Заинтересован је за оригами, пливање, технику и технологију, астрофизику, научну фантастику, космос у целости. Има склоност ка маштовитом размишљању и фантазирању. Интересантна су му открића научника и физичара Стивена Хокинга. Када су у питању ствари које су у везане за његова интересовања, тада показује највећи ентузијазам за рад.

Ника Момировић

Енглески је заволела још док је била мала, али тек у петом разреду је показала посебну заинтересованост за тај предмет. Зна да од сваке активности направи чаролију у којој се сваки слушалац одлично осећа. Да би задовољила своју радозналост, воли да учи и да истражује на Интернету садржаје на енглеском. Има неки свој танани свет у коме финије и интензивније опажа ствари и дубље их проживљава. Воли читање, писање и цртање и кроз та интересовања долази до изражаја њена креативност . Иде у музичку школу и свира клавир. Воли да гледа филмове и воли природу.

Софија Лазих

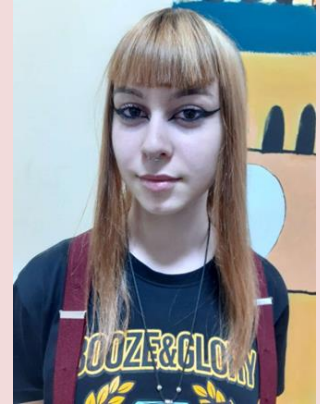
Издваја се по интересовању за енглески језик и музичку културу. Још у вртићу је открила нову „мелодију“ кроз изговор и усвајање речи на енглеском језику. Учи их са лакоћом и, ако је у питању област која је посебно интересује, тада је потпуно посвећена раду и не воли да је неко омета док не заврши постављене захтеве. Воли да пева још од малих ногу. Радо учествује у музичким активностима у школи и на такмичењима. Своје музичко умеће показује у свирању гитаре и члан је једног хора који пева рок музику. Успешно спаја љубав према енглеском језику и музичкој култури кроз учење и певање песама на страном језику, а понекад напише и неку композицију. У слободно време воли да гледа добре филмове и серије на енглеском језику. Увек је весела и музика је њен свет.

Андреа Панић

Интересовање за енглески језик је почело у четвртом разреду. У петом је имала богатији речник од осталих ученика и већу жељу да учествује у говорним активностима. Наставила је са радом и у осталим разредима и напредовала у стицању знања. Слушање музике на страном језику је највише утицало да развије љубави за овај предмет. Има одличан осећај за језик и учи са лакоћом. Има изузетне вокалне способности. Свира гитару и воли да црта. Волела би да буде тату мајстор и да свира у неком бенду. Воли уметност и оригиналност у сваком смислу тих речи. Најчешће посећује историјске сајтове и воли документарне филмове. Има свој стил облачења и у свему што ради је самоуверена и посебна. Воли да је у друштву људи који имају различита интересовања јер схвата да је и њен живот тако богатији. Рекла нам је да су слушање музике и разговор са људима активности које највише воли и код куће и у школи.

Ива Касамовић

Воли све што је добро и лепо и врло је емотивна особа. Радознала је и креативна и кроз цртеже испољава своја осећања. Поред енглеског, воли и географију и то су два предмета која учи са лакоћом. Највише воли да игра одбојку. Волела би да има више вршњака са којима може да прича о садржајима који је интересују.

Стефан Плавшић

Одлазак на Сајам технике и технологије у 4.разреду је био почетак његових интересовања за информатику и технологију. Нарочито је заинтересован за роботiku. Има свој дрон и робот, доноси их у школу и ужива у програмирању. Кући експериментише са жицама, диодама, акумулатором ... Воли да покаже другима своја знања из ове области. Чврсто верује да ће информатика и технологија олакшати живот људима у будућности и да ће помоћи да спасимо природу.

Лазар Прокић

Са светом информатике упознала га је прво бака јер му је купила књигу под насловом „Програмирање у Скречу“. Није изгледало да ће тако бити, али то је убрзо постала његова омиљена књига. Са девет година почео је да истражује дигитални свет на мамином старом лаптопу. Највећи утицај да заволи информатику имао је његов ујак. Он му је пренео прва знања о рачунарима. У слободно време воли да унапређује своја знања везана за програмирање и да истражује ретро уређаје. Волео би да има више вршњака са којима може да подели своја интересовања. Загонетни задаци представљају прави изазов за њега. У кругу његових интересовања су и аутомобили и авиони. Волео би да постане пилот једног дана

Ружица Сарић

Учитељица је прва препознала њен таленат за певање у четвртог разреда. Од тада креће и њено веће интересовање за музичку културу и певање постаје њена омиљена активност. Учествовала је на музичким такмичењима и добијала награде. Члан је школског хора и литерарне секције јер воли и певање и писање на одређену тему. На часовима музичке културе највише воли историју музике и када уче неку нову песму. Замишља себе у будућности са успешном музичком каријером. Волела би да је могла да упозна Ђорђа Балашевића и Иву Андрића. Занима је и кад учи о прошлости на часовима историје, али и кад слуша о универзуму на часовима географије. Воли да гледа филмове, највише хорор и документарце, а у књигама воли приче о необичним догађајима.

Сара Фолић

Веће интересовање за ликовну културу почиње од петог разреда. Свако предавање наставнице у коме је описивала процес настајања неког уметничког дела је било увођење у чаробни свет уметности. Учествује на ликовним конкурсима и осваја награде. Члан је ликовне секције јер жели да напредује у свом сликарском таленту. Сликање је активност коју највише воли да ради и у школи и после школе. Често гледа видео-снимке о сликању јер жели да открије и научи нешто ново.

Занима је историја уметности, сазнања о животу уметника и техникама сликања. Волела би да постане успешна уметница једног дана и нада се да ће јој се сан остварити јер је вредна и упорна у раду.

Може ли човек сачувати планету Земљу?

Наши ђаци су овако славили Дан планете Земље 22. априла 2024.

Млађи ученици су 5. јуна својим цртежима и порукама обележили Светски дан заштите животне средине.

Да ли довољно бринемо за своју планету и да ли ће живот на њој бити могућ у будућим временима?

Теме еколошких промена на Земљи и небриге за њу су веома актуелне и о њима се говори врло често на свим местима и нивоима. Оно што забрињава је што се људска забринутост за њен опстанак углавном задржава на расправама и извештајима и на односу богатих и сиромашних, моћних и мање моћних, кривих и невиних, а веома мало тога се реализује у пракси на задовољство и срећу свих.

О нарушавању природних закона и агресији човека на његово природно окружење говорио је још пре 150 година (1854) индијански поглавица Сијетла када је добио понуду од америчког председника Франклина Пирса о откупу простора на коме су живели Индијанци како би им обезбедио „миран“ живот у резерватима. Говор је превођен и дорађиван више пута, па морамо бити обазриви у погледу његове аутентичности, али је суштина битна.

Ево како је поглавица одговорио тадашњим америчким властима:
„Како може да се прода или купи небо и топлина земље? Ми нисмо власници свежине ваздуха и бистрине воде. Сваки је делић ове земље светиња мом народу. Свака блистава борова иглица, свако зрно песка на речном спруду, сваки прамен измаглице у тами шуме свети су у животу мог народа. Кад мртви бледолики оду у шетњу међу звездама, заборављају земљу која им је дала живот“.

ДЕО СМО ЗЕМЉЕ И ОНА ЈЕ ДЕО НАС.

„Знамо да нас бели човек не разуме. Њему је један део земље исти као и било који други. Земља му није брат већ непријатељ. Кад је покори он креће даље. Одузима земљу својој деци и није га брига“.

ПРЕМА МАЈЦИ ЗЕМЉИ И БРАТУ НЕБУ СЕ ОДНОСЕ КАО ПРЕМА СТВАРИМА КОЈЕ МОГУ ДА СЕ КУПЕ, ОПЉАЧКАЈУ, ПРОДАЈУ ПОПУТ СТОКЕ ИЛИ СЈАЈНОГ НАКИТА.

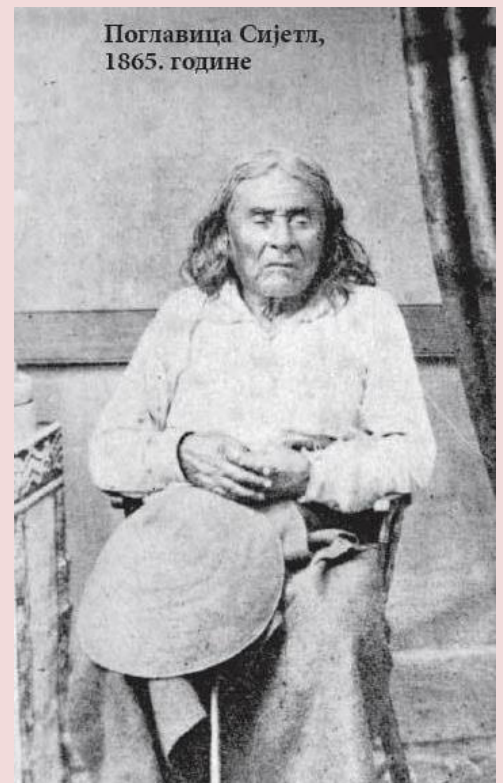
„Његова похлепа ће уништити земљу и за собом оставити саму пустош. У градовима белог човека нема мирног кутка. Нема места на ком би се чуло отварање лишћа у пролеће. Бука ми вређа уши“.

ШТА ГОД ЗАДЕСИ ЖИВОТИЊЕ, УБРЗО СНАЂЕ ЧОВЕКА. СВЕ ЈЕ У СВЕТУ ПОВЕЗАНО.

„Мораћете да учите своју децу исто као што ми учимо нашу – да нам је земља МАЈКА. Шта снађе земљу – нађе и њену децу. Пљује ли човек на земљу – пљује на себе самога“.

ЗЕМЉА НЕ ПРИПАДА ЧОВЕКУ – ЧОВЕК ПРИПАДА ЗЕМЉИ.

„Све је у међусобној вези, као што је породица крвљу сједињена. Није човек творац разбоја живота, већ је само влакно у њему“.

„Једном ће човек морати да схвати: наш бог је исти бог и његова милост је једнака и за црвеног и за белог човека. Ова земља је њему све. Оскрнавите ли је, исто је као да презрете њеног створитеља“.

Интервју

Добар дан учитељице!

Каже народна пословица „Није знање знање знати, већ је знање знање дати“, а они који несебично дају знање сте управо ви, учитељи...

Колико година знање преносите на своје ученике?

- Баш сам пре неколико дана размишљала колико дуго радим у школи и видела да је у октобру било пуних 27 година како радим у школи, односно, као што си рекла, преносим знање својим ученицима.

Које вредности и врлине треба да поседује успешан учитељ?

- Учитељ, да би био успешан, треба да буде комплетна личност. Треба да буде високо етична личност, да има висок ниво опште културе, широк спектар интересовања, да има неке принципе од којих не одустаје, строг, али поштен. Учитељ треба и да је брижан, способан да се прилагоди и одреагује на различите ситуације. Наравно, осим да много зна, треба да то своје знање зна и жели да пренесе другима. Али, треба и да покаже да може да учи заједно са децом.

Чему, изнад свега, учитељ треба да научи своје ученике?

- Учитељ децу учи да пишу, рачунају, ноте, да пишу саставе... Али оно што је још важније, је да их научи да буду вредни, пажљиви, да имају разумевања за друге, да се према другима односе онако како би хтели да се други односе према њима. Једном речју, да буду поштени људи, који прихватају различитости.

Да ли Вам је напредак технологије олакшао рад са ученицима?

- Свакако. Раније је је било теже доћи до неких материјала, више се радило „пешке“, тј. цртали смо, тражили фотографије, ако смо имали снимке било их је теже показати... Технологије могу много тога да приближе, да прикажу, да се неколико пута враћамо. Када се раде огледи, могуће их је снимити па презентовати и неколико пута, задаци се приказују на пројектору, па се лакше проверавају. Највише је помогла у време короне када смо радили онлајн и по групама. Једна презентација користила се у обе групе, па је било лакше поновити исте реченице, записе...

Када се осврнете на своју каријеру, шта Вас чини најпоноснијом?

- Поносна сам на моје ђаке који су данас поштени, вредни људи. Неизмерно ми је драго, када ми се јаве бивши ученици, који су сада одрасли људи, али и њихови родитељи.

Да можете да вратите време, да ли бисте опет одабрали учитељски позив?

- Понекад помислим да то никада не бих урадила и да никоме не бих саветоваала да се бави овим послом, али с друге стране, вероватно бих то опет урадила. Иако има тешких дана, све више стреса, верујем да бих опет одабрала да будем учитељ. У овом позиву је сваки дан другачији, дечји одговори и

идеје имају широк дијапазон. А деца умеју да развеселе и поправе сваки дан. И док год могу да се насмејем неким несташлукима, одговорима или изговорима, одговор ће бити – ДА, опет бих ово радила.

Шта бисте поручили младима који се одлуче за ову професију?

- Без обзира на све и што понекад кажем да никоме не бих препоручила да се бави овим послом, драго ми је када се неко одлучи за овај позив, нарочито, ако су то моји ђаци. Када дођу на праксу, увек покушавам да им што више помогнем, да разговарамо... Свакако им увек кажем да им је за овај посао потребно бескрајно стрпљење, разумевање, емпатија. Без обзира на све тешкоће и изазове, треба овај посао да раде из љубави и да у сваком тренутку покушају што више да извуку из деце, али и из себе. Искреност је веома важна, а то осете и деца и родитељи.

Како се, по Вашем мишљењу, променила улога учитеља у последњих неколико деценија?

- Када сам ишла у школу, па и када сам почињала да радим, учитељ је био особа која се више бавила образовањем деце. Данас учитељи не само да образују и васпитавају, много више разговарају са децом, често су особа којој се деца поверавају, у нама траже учитеља, али и друга. Слободнија су него раније, често имам прилику да разговарам и са родитељима који имају потребу да се повере, да питају за савет и кажу да им такав разговор треба и прија. Свакако, данас је много више администрације, која, хтели ми то или не, неминовно одузима део драгоценог времена које би било усмерено на ученике.

У чему видите највећи изазов у раду са ученицима данас у односу на прошле генерације?

- Можда највећи изазов је заинтересовати децу за стицање нових знања, за читање, али и да развијају стрпљење и темељитост у раду. Деси се да одустају када наиђу на прву препреку. Потребно их је убедити да то могу и да ће им све научено требати у будућности.

На који начин успете да одржите мотивацију и ентузијазам код својих ученика, нарочито у периодима губитка интереса и стреса?

- Похвала је веома значајна и може позитивно да утиче на мотивацију за рад. Понекад је потребно сопственим примером показати деци да не треба да одустају. Нормално је да нам се некада не ради, да смо уморни, да нам није све једнако интересантно, али примерима, разговором, причом о неким садржајима и давањем задатака који ће децу „натерати“ да сами пронађу неке занимљивости, подстиче их да имају жељу да раде, истражују, не одустају. Осим тога, понекад је потребно прилагодити се интересовањима ученика, а онда наћи начин да се та интересовања повежу са садржајима који се уче. Наравно, треба показати и да смо заинтересовани за оно што њих интересује.

Са наставницом разредне наставе Рајком Продановић разговарала Милица Илић 8-2

Савети психолога

Како градити самопоуздање

Радећи као психолог у основној школи, често се сусрећем са недостатком самопоуздања код ученика, што неретко узрокује различите облике тешкоћа- слабији академски успех, повлачење у себе, тешкоће у успостављању нових социјалних контаката и друго.

Шта је заправо самопоуздање? Једноставно речено: самопоуздање је вера у себе и сопствене способности. Самопоуздање се гради на основу мишљења које имамо о себи , а последица је нашег искуства, знања, уверења , сопствене перцепције и начина размишљања.

Самопоуздање се код особе развија од најранијег детињства и тада је улога родитеља кључна. Ово не искључује да ми ,као старије особе, или млади у развоју, не можемо да утичемо на раст сопственог самопоуздања. Развијањем свести о сопственим потенцијалима, кроз различите вежбе и технике, можемо утицати на развој сопствене самоуверености.

Ево неких техника :

- Фокусирајте се на своје квалитете а не на слабости

Свако од вас је добар у нечему, али нико у свему. Покушајте да запишете и освестите у чему сте добри, то не мора бити успех у школи. Неко је добар у социјалним вештинама, веома омиљен у друштву због својих квалитета (искрен, емпатичан, поуздан, духовит...), неко је одличан у спорту, неко у уметности... Можда је твоја снага у истрајности и упорности? Или си радознали, истраживачки дух? Добро је познавати своје слабости и трудити се да их исправиш, али познавање и фокусирање на сопствене снаге је оно што ће ти уливати самопоуздање и водити те ка циљу.

- Прославите сваки успех- и велики и мали

Ми често заборављамо да „похвалимо „ себе за свој успех мислећи да је то мали успех или да се подразумева. Прославите , веселите се сваком свом успеху! Чак и када резултат није онакав какав сте очекивали, похвалите себе што сте покушали. Са растом самопоуздања, следећи пут бићете бољи.

- Ослободите се страха од неуспеха

Научите да не мислите о неуспеху, већ о томе да сте постигли жељени или нежељени резултат. Или смо успели или смо научили. **Свака грешка представља учење.** Ово знање нам помаже да покушамо нешто другачије док не постигнемо жељени резултат.

- Радите оно што волите и што вас чини срећним

Било да је у питању спорт, дружење, читање књиге, цртање...важно је да у томе уживате, а не колико сте добри у томе. Ове активности нам помажу да напунимо батерије, да доведемо себе у позитивно стање, да се повезујемо са другом децом (људима), а то све одлично утиче на наше самопоуздање.

- Размишљајте позитивно

Пред важан тест, утакмицу, састанак, сетите се успешних тренутака из вашег живота. Сетите се ситуација у којима сте били срећни због сопственог успеха и пуни самопоуздања. То може бити било која ситуација, ма како се чинила мала, можда када сте одбранили гол на утакмици или први пут направили палачинке. Ако сте

могли тада, можете опет. Поново проживите те ситуације свим чулима – видите, чујте, осетите све што сте тада осећали! Ова вежба вам може помоћи да призовете своје самопоуздање и отерате трему.

- И за крај- **водите ДНЕВНИК УСПЕХА** . Као што смо већ помињали, није важно да то буду само велики успеси- награде, медаље, добре оцене . Унесите и „ситне“ успехе: када сте се јавили девојчици која вам се свиђа, када сте први пут успели да самостално укључите веш- машину, када сте стали на ролере... Свако ново искуство и знање повећава наше самопоуздање.

Надам се да ће вам ових пар савета помоћи да започнете рад на свом самопоуздању.

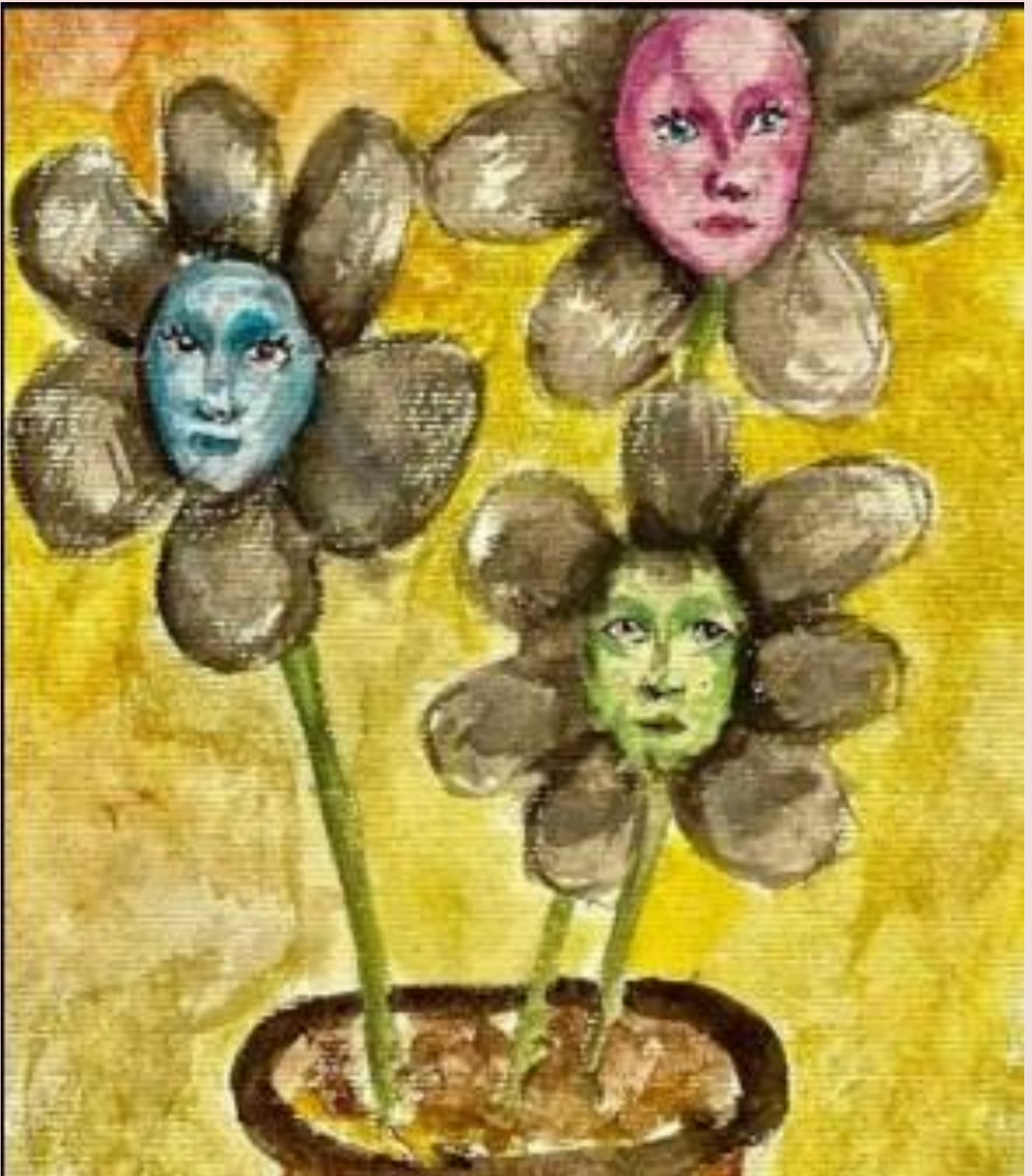
Психолог школе Милица Поповић

Савети за учење

Понекад је тешко сести и учити, али зато смо ми ту да помогнемо! Ево неких савета како да постанеш бољи ученик:

1. Пре учења, очисти радни простор и склони све што би могло да ти одвуче пажњу;
2. Нека ти ТВ буде искључен да те не би ометао;
3. Телефон нека ти буде утишан или ван собе;
4. Одреди када ћеш да учиш, шта ћеш да учиш и колико ћеш дуго учити;
5. Док учиш, најбитније податке у лекцији подвучи маркером или запиши на папир;
6. Да би боље научио лекцију, читај наглас;
7. Не учи на фотељи/кревету, учи за столом да би одржао концентрацију;
8. Не учи напамет оно што не разумеш, потруди се да разумеш градиво (ако можеш, нацртај га);
9. На сваких 25-30 минута учења, направи одмор од 5-10 минута;
10. Задај себи задатак да учиш нешто 5 минута (запазићеш да ћеш учити много дуже од 5 минута);
11. Редовно понављај већ научено градиво;
12. Ради домаће задатке редовно;
13. Слушај наставника на часу, било да предаје лекцију или испитује;
14. Учи лекције истог дана кад их наставник испредаје (јер су информације „свеже“);
15. Боље учити сваки дан по мало, него један дан пред контролни/писмени/испитивање;

Ника Момировић и Ема Петровић 7/2

Нина Ерић 7/2 – „Мој свет чаробан и леп“

„Има на свијету мирних и добрих људи што кроз живот нечујно и тихо газе...“

**„Људи сјенке“
(Александар Ивановић)**

Мој први радни дан у овој школи био је једног понедељка у поподневној смени деведесетих година. Осећала сам малу нелагоду јер ме чекао почетак у новом колективу.

Кад сам ушла у зборницу, седело је неколико колега. Кад сам се представила, колегиница која је седела за столом до прозора је подигла поглед и широким осмехом ме поздравила. Устала је, пружи ми руку и рекла: „Ја сам Роса, наставница руског језика. Чула сам да ћете бити разредна одељењу 5/2. Баш лепо! Ја сам разредна одељењу 5/4 па можемо све заједно да радимо. Немојте ништа да бринете. Шта год буде требало, ја сам ту.“

Све што је рекла, било је истина. Имале смо часове истим данима и скоро у исто време. Отпочеле смо тако наше дружење и оно је временом прерасло у врло блиско пријатељство. Безброј је ситуација у којима смо поделиле школске проблеме и лепе тренутке, размењивале мишљења и нашле решења кад год смо биле у дилеми, делиле личне животне радости и тугу. Била је један од оних људи на које човек увек може да рачуна, која кад вам се усели у душу остаје ту за сва времена, неко ко може да вас чује и кад није поред вас и да вас загрли на даљину.

Била је подршка на сличан начин и својим ђацима. Све је радила пуним срцем, баш родитељски. Имала је доста радног и животног искуства и волела је да га подели, али ненаметљиво, ако може бити неком од користи. Увек је имала на уму опште добро и све што је говорила показивала је својим делима. То је један од оних људи „старог кова“ коме се може дати надимак „ЧОВЕК“

Радовала се сваком сусрету са колегама кад је отишла у пензију. Увек је налазила времена да дође на прославу Дана школе, да свакога поздрави и да стрпљиво поразговара. Била је један од оних људи који кад вас питају „како си?“, искрено желе да знају да ли сте добро. Имала сам привилегију да највише времена проводим са њом јер смо биле у истом Стручном већу и све смо волеле да радимо заједно. Пред долазак екстерног надзора у школу у октобру месецу, нашла сам свеску са записницима Стручног већа са њеним рукописом. Скоро да сам нас могла видети како седимо једна поред друге и подсећамо једна другу шта треба да унесемо у записник после одржаног састанка, да нешто не заборавимо. Скоро да сам јој могла и глас чути...

Све време причам у прошлом времену јер је наша драга Роса преминула у септембру ове године. Неки песник једном рече „човек се памти по оном какав остави траг“. Она засигурно јесте и заслужује сећање и поштовање за све што је у овој школи радила.

Њено пријатељство и време које смо провеле заједно сматрам драгоценим животним поклоном.

Вера Зечевић,

наставница енглеског језика

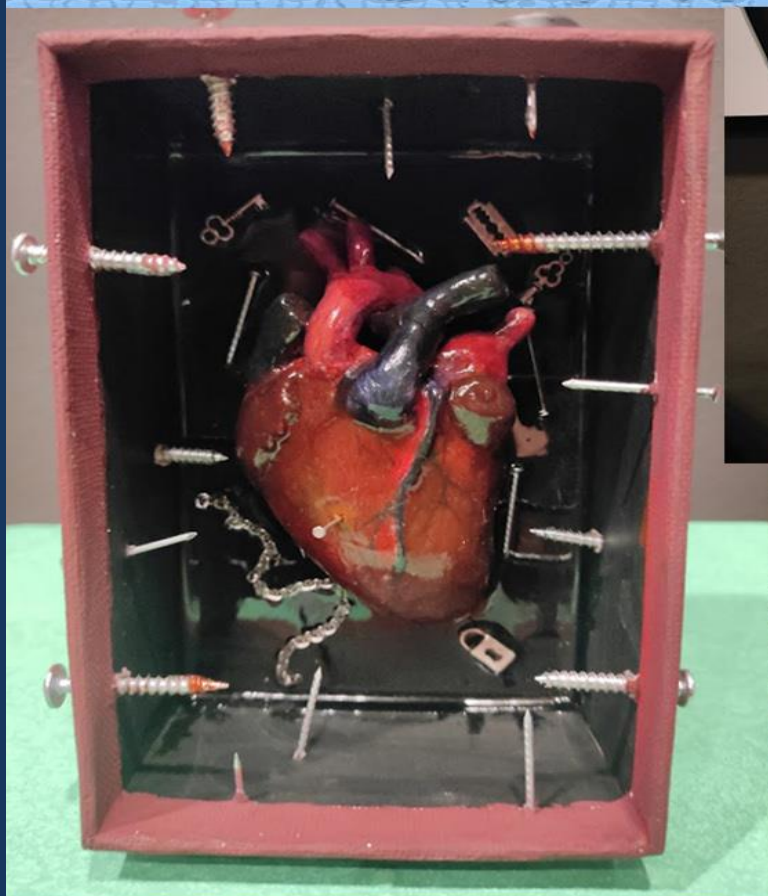
Ана Бјеловук 5/2
ОШ "Јован Поповић"

Ана Бјеловук 5/2, април 2024
награда - Ускршње јаје-

Sara Odzić 5/2 ОШ „Јован Поповић

Сара Оџић 5/2, прва награда
- Све боје Србије-

Дарија Живковић 8/2
прва награда дечијег Октобарског салона